

DÖBRENTAI KORNÉL

GRÓF KLEBELSBERG TÖPRENGÉSEIBŐL

Ígéret földjére szűkös ösvény vezet.
Összeroskadnunk feleúton nem szabad.
Eszmények nélkül kár venni lélegzetet.
Hiú ábránd-dagonyából csak sár marad.
Emelsz-é túlélésünkért végvárat?

Gyatra gyöngesség tilos, ki merész magyar.
Ménkú-vert csúcson vár háromszemélyű Egy.
Hét csapás, erünkől szövetséget facsar.
Testvérként megtart törzs-imánk, a Hiszekegy.
Akarat-mállasztó mákonyhoz ne engedj!

Elmém koronája hitem, s ez jutalom.
Pőrény gyáva, ki óvhelyen hars: „előre”!
Mocsok-maszk! Nékem vakmerőn kell ugranom,
s önként kimasírozok a harcmezőre.
Robot-mámor ragad el a honi ugaron.

Ebek harmincadján teng végig nem gondolt
ötlet-hazám, tunyán kallódni nem hagyom.
Ezerév tespedés, elszánt restség rombolt.
Tanyaiskolákban a nemzeti vagyon.
Fényessége szemünk vakká tette vajon?

Nem! Népem, irgalmadban sose tétovázz!
A lényünk nem világtalan sötétzárka.
Bár, olykor egy töről fakad átok s fohász.
Kultúrfölényt segél a védelmi tárca.
Kardot s kenyeret ér e műveltség-bárca.

Béke? Háború? Erényünk hű szolgálat.
„Toga et saga” jelmondatunk előjön.
Kihívás a magyarság, s délceg alázat.
Bízva Istenben, sebemmel nem törődöm.
Honszeretben Petőfi az elődöm.

Pomáz, 2025 márciusa

Botka Sarolta és Klebelsberg Kuno jegyesképe 1899. augusztus 18-án.
Fotó: SZTE Klebelsberg Egyetemi Könyvtár
(Döbrentei versének ihletője Sarolta naplója.)